

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 4. marca 2020*

„Predhodno odločanje – Carinska unija – Uredba (EU) št. 952/2013 – Odstranitev izpod carinskega nadzora – Tatvina blaga, danega v postopek carinskega skladiščenja – Člen 242 – Oseba, odgovorna za odstranitev – Imetnik dovoljenja za carinsko skladiščenje – Sankcija za kršitev carinske zakonodaje – Člen 42 – Obveznost plačila zneska, ki ustreza vrednosti manjkajočega blaga – Hkratna naložitev z denarno sankcijo – Sorazmernost“

V zadevi C-655/18,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Administrativen sad Varna (upravno sodišče v Varni, Bolgarija) z odločbo z dne 5. oktobra 2018, ki je prispela na Sodišče 19. oktobra 2018, v postopku

Teritorialna direksia „Severna morska“ kam Agentsia Mitnitsi, pravna naslednica Mitnitsa Varna,

proti

„Schenker“ EOOD,

ob udeležbi

Okrazhna prokuratura – Varna,

SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi L. S. Rossi, predsednica senata, J. Malenovský in F. Biltgen (poročevalec), sodnika,

generalni pravobranilec: M. Campos Sánchez-Bordona,

sodni tajnik: R. Schiano, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 14. novembra 2019,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Teritorialna direksia „Severna morska“ kam Agentsia Mitnitsi, ki je pravna naslednica Mitnitsa Varna, S. K. Kirilova, F. Bosilkova-Kolipatkova in B. Borisov, agenti,
- za „Schenker“ EOOD G. Goranov, advokat,
- za bolgarsko vlado L. Zaharieva in E. Petranova, agentki,

* Jezik postopka: bolgarščina.

– za Evropsko komisijo I. Zaloguin, V. Bottka in M. Kocjan, agenti,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije (UL 2013, L 269, str. 1).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Teritorialna direksia „Severna morska“ kam Agentsia Mitnitsi (območni direktorat „Severna obala“ v okviru carinskega urada, Bolgarija, v nadaljevanju: carinski urad Varna) in družbo „Schenker“ EOOD glede sankcij, ki so bile tej družbi naložene kot imetnici dovoljenja za carinsko skladiščenje po tatvini blaga, ki ga je imela v hrambi.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V uvodni izjavi 45 Uredbe št. 952/2013 je navedeno:

„Ustrezno je na ravni Unije določiti pravila, ki urejajo uničenje ali drugo razpolaganje z blagom s strani carinskih organov, saj je ta vprašanja predhodno urejala nacionalna zakonodaja.“
- 4 Člen 42(1) in (2) te uredbe določa:

„1. Vsaka država članica določi kazni za neupoštevanje carinske zakonodaje. Te kazni morajo biti učinkovite, sorazmerne in odvračilne.

2. Če se uporabijo upravne kazni, so lahko te med drugim v eni izmed naslednjih oblik ali so kombinacija obeh:

 - (a) denarna kazen, ki jo naložijo carinski organi, po potrebi vključno s poravnavo, ki se uporabi namesto kazenske sankcije;
 - (b) razveljavitev, začasen odvzem ali sprememba kakršnega koli dovoljenja, ki ga ima zadevna oseba.“
- 5 Člen 79 navedene uredbe, naslovljen „Carinski dolg, ki nastane zaradi neizpolnjevanja“, v odstavkih 1 in 3 določa:

„1. Za blago, zavezano uvozni dajatvi, nastane carinski dolg pri uvozu zaradi neizpolnjevanja:

 - (a) ene od obveznosti, ki so določene s carinsko zakonodajo za vnos neunijskega blaga na carinsko območje Unije, njegovo odstranitev izpod carinskega nadzora ali gibanje, predelavo, hrambo, začasno hrambo, začasni uvoz ali prepustitev takega blaga na navedenem območju;
 - (b) ene od obveznosti, ki so določene v carinski zakonodaji glede posebne rabe blaga na carinskem območju Unije;

[...]

3. V primerih iz točk (a) in (b) odstavka 1 je dolžnik:

- (a) vsaka oseba, od katere se je zahtevala izpolnitev zadevne obveznosti;
- (b) vsaka oseba, ki se je zavedala ali bi se morala in mogla zavedati neizpolnitve obveznosti po carinski zakonodaji in ki je delovala za račun osebe, zavezane za izpolnitev obveznosti, ali ki je sodelovala pri dejanju, zaradi katerega obveznost ni bila izpolnjena;

[...]“

6 Člen 198 te uredbe določa:

„1. V naslednjih primerih carinski organi izvedejo vse potrebne ukrepe, vključno z odvzemom in prodajo ali uničenjem, za ureditev položaja blaga:

- (a) kadar ni bila izpolnjena katera od obveznosti, ki so določene s carinsko zakonodajo glede vnosa neunijskega blaga na carinsko območje Unije, ali blago ni bilo predloženo carinskemu nadzoru;

[...]

3. Stroške ukrepov iz odstavka 1 nosi:

- (a) v primeru iz točke (a) odstavka 1 katera koli oseba, ki je morala izpolniti zadevne obveznosti ali blaga ni predložila carinskemu nadzoru;

[...]“

7 Člen 242(1) Uredbe št. 952/2013 določa:

„Imetnik dovoljenja in imetnik postopka sta odgovorna:

- (a) zagotoviti, da blago v postopku carinskega skladiščenja ni umaknjeno iz carinskega nadzora; in
- (b) za izpolnjevanje obveznosti, ki izhajajo iz skladiščenja blaga, zajetega v postopku carinskega skladiščenja.“

Bolgarsko pravo

8 Člen 233(6) Zakon za mitnitsite (carinski zakon, DV št. 15 z dne 6. februarja 1998) v različici, ki se uporablja za dejansko stanje v postopku v glavni stvari (v nadaljevanju: carinski zakon), določa:

„Blago, ki je predmet tihotapljenja, se zaseže ne glede na to, kdo je njegov lastnik; če ga ni ali je bilo odtujeno, se odredi nadomestilo njegove vrednosti, ki je pri uvozu enako carinski vrednosti blaga, pri izvozu pa vrednosti blaga.“

9 Člen 234a(1) in (3) carinskega zakona določa:

„1. Kdor odstrani začasno shranjeno blago ali blago, ki je prijavljeno za carinski postopek ali ponovni izvoz, ne da bi pri tem izpolnil pogoje, ki jih določa zakonodaja ali carinski organ, se kaznuje z globo, če je fizična oseba, ali denarno sankcijo, če je pravna oseba ali samostojni podjetnik, v višini od 100 do 200 odstotkov carinske vrednosti blaga, v primeru izvoza pa v višini vrednosti blaga, ki je predmet kršitve.“

[...]

3. V primerih iz odstavkov 1 in 2 se ustrezno uporabijo določbe odstavkov 6, 7 in 8 člena 233.“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

- 10 Družba Teld Consulting OOD je 16. marca 2017 vložila carinsko deklaracijo za vnos 13 zabojnikov, ki so vsebovali vezane lesene plošče, v postopek carinskega skladiščenja. Ta deklaracija je bila vložena v imenu in za račun družbe Balkantrade Properties EOOD.
- 11 Po izpolnitvi carinskih formalnosti za uvedbo navedenega postopka je bilo treba te zabojnike prepeljati v carinsko skladišče, ki ga družba Schenker upravlja in vodi v skladu z dovoljenjem za carinsko skladiščenje, katerega imetnica je.
- 12 Družba Schenker je za ta prevoz pooblastila družbo Fortis Trade OOD. Vendar je bil eden od teh zabojnikov med vožnjo ukraden, enako kot vozilo v lasti družbe Fortis Trade, ki ga je prevažalo. Zato blago, dano v ta zabojnik, ni bilo dostavljeno v skladišče družbe Schenker.
- 13 Po pregledu, ki ga je v tem skladišču opravil carinski inšpektorat v Varni (Bolgarija), je bilo ugotovljeno, da v navedenem skladišču ni vsega blaga, ki je predmet postopka carinskega skladiščenja. Zato je bila zoper družbo Schenker izdana odločba o ugotovitvi upravnega prekrška na podlagi člena 234a(1) carinskega zakona, ker naj bi ta družba izpod carinskega nadzora odstranila del blaga, ki je bilo prijavljeno v postopek carinskega skladiščenja. Direktor carinskega urada v Varni je na podlagi te ugotovitve izdal odločbo, s katero je v skladu s členom 233(6) ter členom 234a(1) in (3) carinskega zakona družbi Schenker naložil denarno sankcijo v višini 23.826,06 bolgarskih levov (BGN) (približno 12.225 EUR) in tej družbi naložil plačilo enakega zneska, ki ustreza vrednosti manjkajočega blaga.
- 14 Varnenski rayonen sad (okrožno sodišče v Varni, Bolgarija), pri katerem je družba Schenker vložila tožbo zoper to odločbo, je to odločbo odpravilo. Med drugim je menilo, da je tatvina primer višje sile ter da ni dokazana vzročna zveza med protipravnim dejanjem ali opustitvijo te družbe in posledico tatvine, in sicer tem, da carinski organi ne morejo dostopati do blaga, danega pod carinski nadzor, in opraviti pregleda.
- 15 Carinski urad v Varni je pri predložitvenem sodišču, Administrativen sad Varna (upravno sodišče v Varni, Bolgarija), vložil kasacijsko pritožbo. Trdi, da uporaba postopka carinskega skladiščenja ustvari obveznost, da se blago ne odstrani izpod carinskega nadzora, in da zadevna tatvina ni primer višje sile, ki bi imetnika skladišča lahko razrešil njegove odgovornosti.
- 16 Predložitveno sodišče ugotavlja, da sta bili družbi Schenker naloženi dve upravni sankciji. Meni, da sankcija v obliki obveznosti plačila vrednosti ukradenega blaga ne spada v nobeno od oblik sankcij, določenih v členu 42(2) Uredbe št. 952/2013, in da prav tako ne gre za obliko zasega, kot je določen v nacionalnem pravu. Predložitveno sodišče se zato sprašuje, ali je ta obveznost plačila vrednosti blaga v skladu z navedeno določbo ter načeloma učinkovitosti in sorazmernosti, ob upoštevanju dejstva, da je naložena hkrati z denarno sankcijo.
- 17 V teh okoliščinah je Administrativen sad Varna (upravno sodišče v Varni, Bolgarija) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je treba člen 242(1)(a) in (b) Uredbe št. 952/2013 razlagati tako, da tatvina blaga, ki je bilo dano v postopek carinskega skladiščenja, v konkretnih okoliščinah postopka v glavni stvari pomeni odstranitev iz postopka carinskega skladiščenja, zaradi katere je treba imetniku dovoljenja izreči denarno sankcijo zaradi carinskega prekrška?

2. Ali ima naložitev plačila protivrednosti blaga, ki je predmet carinskega prekrška – v obravnavanem primeru: odstranitev iz postopka carinskega skladiščenja – značilnosti upravne kazni v skladu s členom 42(1) in (2) Uredbe št. 952/2013? Ali je nacionalna določba o naložitvi takega plačila poleg izreka denarne sankcije dopustna? Ali ta določba izpolnjuje merila učinkovitosti, sorazmernosti in odvrtačnosti iz člena 42(1), drugi stavek, Uredbe št. 952/2013, ki veljajo za sankcije v primeru kršitev carinske zakonodaje Unije?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

Dopustnost

- 18 Družba Schenker v pisnem stališču meni, da prvo vprašanje ni dopustno, ker se nanaša izključno na uporabo določb nacionalnega prava in zlasti na vprašanje, ali konkretno dejanje ali opustitev pomeni kršitev, kot je opredeljena v nacionalnem pravu.
- 19 V zvezi s tem je treba sicer spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča v okviru postopka iz člena 267 PDEU, ki temelji na jasni ločitvi nalog med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, to zadnje ni pristojno za razlago nacionalnega prava ter da je le nacionalno sodišče pristojno za ugotovitev in presojo dejanskega stanja spora o glavni stvari in za opredelitev natančnega obsega nacionalnih zakonov in drugih predpisov (sodba z dne 3. oktobra 2019, Fonds du Logement de la Région de Bruxelles-Capitale, C-632/18, EU:C:2019:833, točka 48 in navedena sodna praksa).
- 20 Vendar je v obravnavanem primeru iz samega besedila prvega vprašanja razvidno, da predložitveno sodišče s tem vprašanjem Sodišče sprašuje o razlagi člena 242(1) Uredbe št. 952/2013, natančneje pojma „odstranitev izpod carinskega nadzora“ v povezavi s to določbo, in o vprašanju, ali pravo Unije dopušča, da se taka odstranitev kaznuje z denarno sankcijo.
- 21 Družba Schenker prav tako trdi, da rešitev spora o glavni stvari ni odvisna od razlage določb prava Unije, ampak od dejanskih vprašanj, in sicer ugotovitve konkretnega storilca zadevne kršitve, njegovega statusa v trenutku, ko je storil to kršitev, ter od dejanj ali opustitev, ki naj bi pomenila kršitev, ki jo je mogoče pripisati navedenemu storilcu.
- 22 Glede tega je treba opozoriti, da je v okviru sodelovanja med Sodiščem in nacionalnimi sodišči, ki ga uvaja člen 267 PDEU, izključno nacionalno sodišče pristojno, da glede na posebnosti vsake zadeve presodi o potrebi po sprejetju predhodne odločbe, da bo lahko izdalo sodbo, in o upoštevnosti vprašanj, ki jih postavi Sodišču. Zato je, če se vprašanja, ki jih zastavljajo nacionalna sodišča, nanašajo na razlago določbe prava Unije, Sodišče načeloma dolžno odločiti (sodba z dne 14. marca 2013, Allianz Hungária Biztosító in drugi, C-32/11, EU:C:2013:160, točka 19 in navedena sodna praksa). V obravnavanem primeru pa je očitno tako.
- 23 V teh okoliščinah je prvo vprašanje za predhodno odločanje dopustno.

Vsebinska presoja

- 24 Najprej je treba poudariti, da se člen 242(1)(a) in (b) Uredbe št. 952/2013, omenjen v prvem vprašanju, nanaša na odgovornost imetnika dovoljenja in imetnika postopka carinskega skladiščenja v primeru odstranitve blaga izpod carinskega nadzora, vendar se to vprašanje nanaša tudi na to, ali se lahko osebi, ki je odgovorna za tako odstranitev, naloži denarna sankcija, določena v nacionalnem pravu, kar je povezano z drugimi določbami te uredbe.

- 25 Vendar to, da je predložitveno sodišče svoje vprašanje formalno omejilo samo na razlago določene določbe prava Unije, Sodišča ne ovira, da predložitvenemu sodišču poda vse vidike razlage prava Unije, ki bi mu lahko koristili pri presoji predložene zadeve, in sicer ne glede na to, ali se navedeno sodišče v svojih vprašanjih sklicuje na to pravo ali ne. Glede tega mora Sodišče iz vseh elementov, ki jih je predložilo predložitveno sodišče, zlasti iz obrazložitve predložitvene odločbe, zbrati elemente navedenega prava, ki jih je treba razložiti ob upoštevanju predmeta spora o glavni stvari (sodba z dne 18. septembra 2019, VIPA, C-222/18, EU:C:2019:751, točka 50 in navedena sodna praksa).
- 26 Zato je treba šteti, da predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba Uredbo št. 952/2013 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, v skladu s katero se v primeru tatvine blaga, danega v postopek carinskega skladiščenja, imetniku dovoljenja za carinsko skladiščenje naloži denarna sankcija zaradi kršitve carinske zakonodaje.
- 27 Iz sodne prakse Sodišča je razvidno, da je treba pojem „odstranitev izpod carinskega nadzora“, kot je naveden v Uredbi št. 952/2013, razumeti kot vsako dejanje ali opustitev, ki pristojnemu carinskemu organu preprečuje, tudi če le začasno, dostop do blaga pod carinskim nadzorom in izvajanje kontrol, določenih s carinsko zakonodajo (glej v tem smislu sodbo z dne 22. novembra 2017, Aebtri, C-224/16, EU:C:2017:880, točka 93 in navedena sodna praksa).
- 28 Kot je Sodišče že imelo priložnost razsoditi, gre za „odstranitev izpod carinskega nadzora“ v smislu navedene uredbe, zlasti če je bilo, kot v obravnavanem primeru, blago, dano v odložni postopek, ukradeno (glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 2013, Harry Winston, C-273/12, EU:C:2013:466, točka 30 in navedena sodna praksa).
- 29 Glede osebe, odgovorne za tako odstranitev izpod carinskega nadzora, člen 242(1)(a) Uredbe št. 952/2013 določa, da je imetnik dovoljenja odgovoren zagotoviti, da blago v postopku carinskega skladiščenja ni odstranjeno izpod carinskega nadzora.
- 30 V zvezi s tem iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da se za odstranitev blaga izpod carinskega nadzora zahteva le izpolnitev objektivnih pogojev, kakršen je fizični neobstoj blaga na dogovorjenem kraju skladiščenja v trenutku, ko namerava carinski organ navedeno blago pregledati (sodba z dne 12. junija 2014, SEK Zollagentur, C-75/13, EU:C:2014:1759, točka 31 in navedena sodna praksa).
- 31 Iz tega sledi, da je odgovornost imetnika dovoljenja za carinsko skladiščenje v primeru odstranitve blaga, danega v postopek carinskega skladiščenja, izpod carinskega nadzora objektivna in zato ni odvisna od ravnanja tega imetnika in tretjih oseb.
- 32 Glede posledic take odstranitve izpod carinskega nadzora za navedenega imetnika je iz sodne prakse Sodišča razvidno, da neizpolnitev katere od obveznosti, določenih v carinski zakonodaji, ki se uporablja za odstranitev blaga izpod carinskega nadzora – pri čemer ta neizpolnitev v skladu s členom 79(1)(a) Uredbe št. 952/2013 ustvari nastanek carinskega dolga pri uvozu – pomeni carinski prekršek. Ker zakonodaja Unije na področju takih carinskih prekrškov ni harmonizirana, so države članice pristojne za sprejetje ustreznih sankcij za zagotovitev spoštovanja carinske zakonodaje Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 16. oktobra 2003, Hannl-Hofstetter, C-91/02, EU:C:2003:556, točke od 18 do 20).
- 33 Glede na zgoraj navedene preudarke je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba Uredbo št. 952/2013 razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, v skladu s katero se v primeru tatvine blaga, danega v postopek carinskega skladiščenja, imetniku dovoljenja za carinsko skladiščenje naloži ustrezna denarna sankcija zaradi kršitve carinske zakonodaje.

Drugo vprašanje

- 34 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 42(1) Uredbe št. 952/2013 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, v skladu s katero mora imetnik dovoljenja za carinsko skladiščenje v primeru odstranitve blaga, danega v postopek carinskega skladiščenja, izpod carinskega nadzora poleg denarne sankcije plačati še znesek, ki ustreza vrednosti tega blaga.
- 35 V zvezi s tem je iz predložitvene odločbe razvidno, da medtem ko člen 234a(1) carinskega zakona v primeru odstranitve izpod carinskega nadzora določa denarno sankcijo v višini od 100 do 200 odstotkov vrednosti odstranjenega blaga, člen 234a(3) tega zakona v povezavi s členom 233(6) tega zakona določa, da mora oseba, odgovorna za to odstranitev, plačati znesek, ki ustreza vrednosti tega blaga.
- 36 Carinski urad v Varni in bolgarska vlada sta v pisnih stališčih in na obravnavi pred Sodiščem trdila, da zadnjenavedena obveznost ni kazen v smislu člena 42(1) Uredbe št. 952/2013, ampak ukrep iz člena 198(1)(a) te uredbe, v skladu s katerim morajo carinski organi izvesti vse potrebne ukrepe, vključno z odvzemom in prodajo ali uničenjem, za „ureditev položaja blaga“, odstranjenega izpod carinskega nadzora. Ker po mnenju teh zainteresiranih strank seznam ukrepov iz te določbe ni izčrpen, naj bi plačilo vrednosti zadevnega blaga, če pristojni organi ne morejo ugotoviti njegove fizične prisotnosti, pomenilo „način za ureditev položaja [tega blaga]“ v smislu navedene določbe, ki naj bi bil podoben zasegu tega blaga v korist države.
- 37 Take razlage pa ni mogoče sprejeti.
- 38 Člen 198 Uredbe št. 952/2013 je namreč uvrščen v poglavje 4, naslovljeno „Razpolaganje z blagom“, iz naslova V te uredbe. Iz tega izhaja, da se določbe, združene v tem poglavju, nanašajo le na ukrepe, ki jih je treba sprejeti „za ureditev položaja“ blaga, katerega fizično prisotnost so pristojni organi lahko ugotovili. To razlago potrjuje uvodna izjava 45 te uredbe, v kateri je navedeno, da ta uredba sledi zlasti cilju, da se na ravni Unije določijo pravila, ki urejajo uničenje ali drugo razpolaganje z blagom s strani carinskih organov.
- 39 Plačila vrednosti zadevnega blaga pa ni mogoče šteti za način razpolaganja s tem blagom, ki bi bilo tako namenjeno uresničitvi tega cilja.
- 40 Zato predložitveno sodišče obveznost osebe, odgovorne za kršitev, da poleg denarne sankcije plača tudi znesek, ki ustreza vrednosti blaga, odstranjenega izpod carinskega nadzora, upravičeno opredeljuje kot sankcijo.
- 41 V skladu s členom 42(1) Uredbe št. 952/2013 morajo biti kazni, ki jih države članice določijo za neupoštevanje carinske zakonodaje, učinkovite, sorazmerne in odvračilne.
- 42 V zvezi s tem je treba spomniti, da so države članice, če zakonodaja Unije glede sankcij, ki veljajo pri nespoštovanju pogojev, določenih s sistemom, uvedenim s to zakonodajo, ni harmonizirana, pristojne izbrati sankcijo, ki se jim zdi primerna. Vendar morajo to pristojnost izvajati v skladu s pravom Unije in z njegovimi temeljnimi načeli, torej tudi v skladu z načelom sorazmernosti (sodba z dne 16. julija 2015, Chmielewski, C-255/14, EU:C:2015:475, točka 21 in navedena sodna praksa).
- 43 Natančneje, upravni ali represivni ukrepi, ki jih dovoljuje nacionalna zakonodaja, ne smejo presepati tistega, kar je primerno in potrebno za uresničitev ciljev, ki jim legitimno sledi ta zakonodaja, ali biti poleg tega nesorazmerni glede na navedene cilje (glej v tem smislu sodbo z dne 22. marca 2017, Euro-Team in Spirál-Gép, C-497/15 in C-498/15, EU:C:2017:229, točki 40 in 58 ter navedena sodna praksa).

- 44 V obravnavanem primeru pa sankcija, ki vključuje obveznost plačila zneska, ki ustreza vrednosti blaga, odstranjenega izpod carinskega nadzora, očitno ni sorazmerna, in to ne glede na to, da je ta sankcija naložena hkrati s sankcijo iz člena 234a(1) carinskega zakona. Sankcija v takšni višini namreč presega meje tistega, kar je nujno za zagotovitev, med drugim, da blago v postopku carinskega skladiščenja ni odstranjeno izpod carinskega nadzora.
- 45 V tem okviru je treba opozoriti, da namen kazni, določenih v členu 42 Uredbe št. 952/2013, ni sankcioniranje morebitnih goljufij ali nezakonitih dejavnosti, ampak sankcioniranje vsakršne kršitve carinske zakonodaje (glej po analogiji sodbo z dne 16. julija 2015, Chmielewski, C-255/14, EU:C:2015:475, točka 31).
- 46 Poleg tega, kot je Komisija poudarila v pisnem stališču, je sankcija, kot je določena v členu 234a(3) carinskega zakona v povezavi s členom 233(6) tega zakona, očitno nesorazmerna glede na carinski dolg, ki je nastal zaradi odstranitve blaga, danega v postopek carinskega skladiščenja, izpod carinskega nadzora.
- 47 Glede na navedeno je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 42(1) Uredbe št. 952/2013 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, v skladu s katero mora imetnik dovoljenja za carinsko skladiščenje v primeru odstranitve blaga, danega v postopek carinskega skladiščenja, izpod carinskega nadzora poleg denarne sankcije plačati še znesek, ki ustreza vrednosti tega blaga.

Stroški

- 48 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (osmi senat) razsodilo:

- 1. Uredbo (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije je treba razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, v skladu s katero se v primeru tatvine blaga, danega v postopek carinskega skladiščenja, imetniku dovoljenja za carinsko skladiščenje naloži ustrezna denarna sankcija zaradi kršitve carinske zakonodaje.**
- 2. Člen 42(1) Uredbe št. 952/2013 je treba razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, v skladu s katero mora imetnik dovoljenja za carinsko skladiščenje v primeru odstranitve blaga, danega v postopek carinskega skladiščenja, izpod carinskega nadzora poleg denarne sankcije plačati še znesek, ki ustreza vrednosti tega blaga.**

Podpisi